

İşçi sınıfı
varoluş
mücadelesinde

Türkiye ağır bir ekonomik ve siyasal krizin içinden geçmektedir. Yakın ya da orta vadede bu krizin bir çözülmesi mümkündür. Hiç şüphe yok ki bu çıkışın anahtarı işçi sınıfının yani geniş emekçi kesimlerin elindedir. Artan huzursuzluk bunun ipuçlarını vermektedir. Kolektif eylem, biz duygusu, öyle güçlüdür bir duygudur ki, önünde ne varsa silip süpürür. Türkiye'de işçi sınıfının önemli bir mücadele birikimi var. Mesele bu mücadele birikimini kalıcı, örgütsel ilişkilere dönüştürebilmektir. Mesele işçi sınıfının eylemini kalıcı örgütlenmelere dönüştürebilmek, onları siyasallaştırabilmektir. Bu nedenle birlik temelinde şekillenen eylemler işçi sınıfının bilincinde dönüşüm için önemli fırsatlar sunmaktadır. Tam da bu noktada demokratik, kitle ve sınıf sendikacılığı temelinde, gücünü işyerlerindeki komitelerden ve kendi örgütlü gücünden alan sendikaların rolü kadar, işçi ile bu tip sendikalar arasındaki bağları güçlendiren, sendikaları ele geçirmeyi değil, işçiyi siyasallaştırmayı amaçlayan, sendikaların demokratikleştirilmesi mücadelesi veren sol yapıların varlığı önemlidir. Pek çok sektörde de demokratik bir sendikacılık hareketinin inşası temel bir meseledir.

SAĞLIK EMEKÇİLERİ HAKLARI İÇİN ALANLARDA MÜCADELE EDİYOR

Biz sağlık ve sosyal hizmet emekçileri, artık en temel insani hakkımız olan yaşam hakkımızı dahi koruyamayan sağlık politikacılarına, acil sorunlarımızın çözümü için derhal harekete geçmelerini yoksa sağlık sisteminin onarılamaz yaralar alacağını uyarı grevlerimizle defalarca hatırlattık

Biz sağlık ve sosyal hizmet emekçileri, artık en temel insani hakkımız olan yaşam hakkımızı dahi koruyamayan siyasalere, acil sorunlarımızın çözümü için derhal harekete geçmelerini yoksa sağlık hizmetin sürdürülemezliğini, halkımızın sağlığa erişiminin daha da içinden çıkılmaz duruma geleceğini daha önce yaptığımız ve 2 gündür sürdürdüğümüz uyarı grevlerimizle defalarca hatırlattık. Bizleri dinlemek, çözüm üretmek yerine Sağlık Bakanlığı Yönetim Hizmetleri Genel Müdürlüğü, 25.02.2022 tarihli bir görüş yazısıyla sağlık emekçilerinin haklı taleplerini ve mücadelesini bastırma, sınırlandırma çabasına girmiş, gözdağı vermeye çalışmıştır. En son icraat olarak hekimlerin emeğini, niteliğini, değerini ve kamusal sağlık hizmetlerini hiçe sayan "gidiyorsa gitsinler" söylemiyle adeta sarsıldık ama şaşırmadık. İşte, sendikal hakları, insan hak ve hürriyetlerini yok sayan bu yönetim anlayışı tam da sorunlarımızın esas nedenidir ve Tıp Bayramı da bu nedenle de bayram olarak kutlanamamaktadır.

Sayfa 2'de

Durum siyaseti

Günü; işsizliğiyle, pahalılığıyla, yoksulluğuyla, eşitsizliğiyle, adaletsizliğiyle bu anayasalı düzen içinde yaşıyoruz.

Temel gıda maddeleri ve petrol/akaryakıt fiyatlarındaki hızlı yükselişin en yoksul, en savunmasız kesimleri vurduğu ise çok açık. Çünkü bu insanlar, diğer kesimlere nazaran, yoksulluk sınırının altında, hatta birçoğu açlık sınırında elde ettikleri istikrarsız gelirlerinden çok daha yüksek payı temel gıdaya, ulaştırmaya, ısınma ve aydınlatma gibi enerjiye harcıyorlar.

Beslenmeden barınmaya, düşünceden düşündüğünü açıklama ve yaymaya, kültürden eğitime, çevreden sağlığa, siyasal faaliyetten örgütlenmeye, doğadan

ekonomiye kadar tüm hak ve özgürlüklerle birlikte var olacak bireysel ve toplumsal yaşam hakkı, hukukun ve devletin güvencesi yerine baskısı ve denetimi altına giriyor. Sömürülenlerin yaşam hakkı için sömürülenlerin yaşam hakkı feda ediliyor.

İnsanın insanı sömürmesine yol açacak, emekçi halkı yoksullaştıracak hiçbir iş, işlem, eylem ve düzenlemenin haklı nedeni olmaz. Sömürünün haklı nedeni olmaz.

Haklı neden, tüm hakların önünde olan bireysel ve toplumsal yaşam hakkının, sömürsüz yaşamın savunulmasıdır; eşitlendirilmiş ve özgürleştirilmiş yaşam için direnmektir.

Yoksulluğun, eşitsizliğin, adaletsizliğin, özgürlük yoksunluğunun dinsel gericilik ve ırkçılıkla nasıl bulamaç yapılarak halkın suskunluğa, şükretmeye, kulluğa alıştırıldığını... Hak

mücadeleleri için direnişlerin yasaklarla, baskı ve şiddetle bastırıldığını... Terörizme karşı savaş stratejilerinin amacından saptırıldığını... Bir kez daha gördük:

Ekonomik, sosyal ve fiziki plansızlığın topluma ait ve var olan kaynakların ulusal ve uluslararası piyasaya teslimiyetiyle halkın zorunlu ihtiyaçlarının karşılanmadığını... Kaşıkla verilen ücretlerin kepçeyle alındığını... Emekçilerin ucuz, esnek, güvencesiz işgücü batağına, işsizlik ve yoksulluk batağına itildiğini... Toplumu sessizlikle, suskunlukla, kabulcülükle yönetme ve sömürme hedeflerini... Bir kez daha gördük.

Türkiye halkı AKP'nin temsil ettiği kâbustan kurtulmalı, bu yağmanın, adaletsizliğin hesabı sorulabilmelidir

Kadının 'Adı' var

Gülten Gökınar/ Eğitim-İş Düzce Şube Başkanı

AKP, kuşkusuz en büyük darbelerden birini kadın hakları konusunda vurmuştur. Kadına nasıl giyineceğini, nasıl güleceğini, ne kadar doğuracağını dayatan, dayatabileceğini düşünen zihniyetin yönettiği 2022 Türkiye'sinde karşımıza çıkan acı tablo şudur:

*-Kadın cinayetleri giderek artmış, katillerin sadece takım elbise giydiği için ceza indirimleri alması, bu artışta hatırı sayılır bir rol oynamıştır. AKP'nin iktidara geldiği 2002 yılında 66 kadın cinayete kurban gitmişken, ardan geçen 20 yılda katledilen kadın sayısı 8 bine dayanmıştır.

*-Kadına şiddet oranlarında, insanlığın utançtan boynunu bükeceği kadar büyük bir artış yaşanmıştır. Tehdit aldığını, canından endişe duyduğunu devletin kolluk kuvvetlerine bildiren kadınların bile katledilmesi, umursamazlığın acı göstergeleri olmuştur.

*-Kadınların uğradığı tacizler ve cinsel saldırılar da maalesef artık kanıksanır hale gelmiştir. Tecavüzlere bile "orada ne işi vardı?" diye yorum yapan karanlık bir grup türemiştir. 2022 Türkiye'sinde kadınlar, maruz kaldıkları cinsel saldırıları duyurup, yargıya taşıyacakken bile hedef olmaktan korkar hale gelmiştir.

*- Kadınları korumak bir yana, onları kendi iktidarı için tehdit olarak gören siyasi iktidar, kadınların her türlü şiddet ve ayrımcılıktan korunması, kadınlarla erkekler arasında eşitliğin yaygınlaştırılmasını hedefleyen İstanbul Sözleşmesi'nden çekilmiştir. (Sayfa 6'da)

YAŞAMAK VE YAŞATMAK İSTİYORUZ

HAKLARIMIZ, EMEĞİMİZ VE SAĞLIK HAKKIMIZ İÇİN SAĞLIK VE SOSYAL HİZMET EMEKÇİLERİ OLARAK ÜRETİMDEN GELEN GÜCÜMÜZLE MART AYINDA MÜCADELEYİ BÜYÜTÜYOR, HİÇBİR YERE GİTMİYORUZ.

14 Mart Tıp Bayramı, 15 Mart Sosyal Hizmet Günüdür. Sosyal Devletlerde Sosyal Hizmetler bir gerekliliktir. Ancak günümüzde hizmet kolumuz kolan sağlık sistemi içinden çıkılmaz, sosyal hizmet sistemi de sadaka kültürüne dönüşmüştür. Dünya genelinde yaşanan COVID- 19 pandemisinin yarattığı kriz Ülkemizde sosyal ve ekonomik hakların hızla budanmasını gündeme getirmiş, muazzam bir yoksulluk ve yoksunluk ortaya çıkmaya başlamıştır. Temel ihtiyaçların karşılanması adına uzayan kuyruklar, artan intiharlar ve her alanda artan şiddet bunun en önemli göstergeleridir.

Pandeminin başından beri “Yaşamak ve yaşatmak istiyoruz” diyenlerin mücadele haftasıdır 14 Mart. En temel insan hakkı olan “sağlık hakkı” için halkın sağlığı, emeğinin hakkı diyenlerin haftasıdır 14 Mart. Pandemi öncesinde olduğu gibi Tıp Bayramının 103. Yıldönümünde de; Sağlık hizmetinin metalaştırılarak alınıp satılan bir mala dönüştürülmesine, hastaya müşteri denilmesine ve sağlık bütçesinin özel sermayeye aktılmasına, Sağlık kurumlarının şirketleşmesine, halkın sağlığının paraya tahvil edilmesine, Performans -güvencesizlik- şiddet kısılacı ile faturanın kendilerine kesilmesine Uzun çalışma saatleri, iş yükü, mobbing ve angarya gibi modern kölelik çalışma koşullarına isyan edenlerin, karşı duranların mücadelesi haftasıdır 14 Mart. Önlenilebilir bir hastalık nedeniyle, 553 çalışma arkadaşını yitiren “yaşam hakkı” yok sayılanların haftasıdır 14 Mart. Pandeminin başında kahraman ilan edilip alkışlatılan, sonrasında değersizleştirilenlerin haftasıdır 14 Mart. Toplu sözleşmelerle mali, sosyal, özlük hakları iyileştirilmeyen, çalışma koşulları daha da ağırlaştırılan, iş barışı bozulanların haftasıdır 14 Mart. Enflasyonun, verginin yükünün altında ezdirilen, sadaka gibi zamlara muhtaç edildikçe yoksullaşanların; insanca yaşayacak meslek riskini karşılayacak, emekliliğe yansiyacak yoksulluk sınırının üstünde temel ücret diye iş bırakanların, eylem örgütleyenlerin haftasıdır 14 Mart. 36 saat nöbet tuttuktan sonra evine giderken araç başında uyuyakalan Rümeyşa Şen'in kutlayamadığı Tıp Bayramıdır 14 Mart. Melikeve Mustafa gibi angaryaya, psikolojik şiddete, değersizleştirmeye daha fazla dayanamayıp intihara sürüklenen hekimlerin, hemşirelerin, anestezi teknikerlerinin yardım çağlığıdır 14 Mart. Hasta yakınının saldırılarına karşı birlikte bariyer oluşturan ekibin haftasıdır 14 Mart. Sağlık ekibinin ekip ruhunu, ortak mücadelesini ve dayanışmasını bozmaya çalışanlara inat, bir olanların, birlik olanların haftasıdır 14 Mart.

Önce insan, sonra sağlık emekçisi olan, emeğinin hakkını alamayan, şiddetin her türlüsüne maruz kalan, 24 saat yüreği ağzında, yükü sırtında, liyakatı iki dudak arasında, güvenliği takdiri ilahiye havale 112'cinin haftasıdır 14 Mart. Atama bekleyen yüzbinlerce sağlık meslek mensubu varken atama yapmayan, mevcut çalışanları Yöneticilerin iş yükü ve angaryayla tükettiği, ülke dışına göç ettirdiği sağlık emekçilerinin haftasıdır 14 Mart. İflasın eşiğine getirilen üniversite hastanelerinde borç batağından çıkmak için, hakları olan Covid-19 ek ödemelerini bile borç ödemek için kullanan yöneticilere karşı, meslek etiği, bilimsel, özerk nitelikli eğitim için mücadele edenlerin haftasıdır 14 Mart. Nöbete giderken bırakacak yeri olmayan çocuklarını komşusuna emanet edip, nöbet ertesinde çıkan yangında onların yanmış bedenlerinin kokusunu sineye çeken sağlık emekçisi Fatma hemşire ve eşinin dinmeyen evlat acısıdır 14 Mart. Biz sağlık ve sosyal hizmet emekçileri, artık en temel insani hakkımız olan yaşam hakkımızı dahi koruyamayan sağlık politikacılarına, acil sorunlarımızın çözümü için derhal harekete geçmelerini yoksa sağlık sisteminin onarılamaz yaralar alacağını uyarı grevlerimizle defalarca hatırlattık. Bizleri dinlemek, çözüm üretmek yerine Sağlık Bakanlığı Yönetim Hizmetleri Genel Müdürlüğü,25.02.2022 tarihli bir görüş yazısıyla sağlık emekçilerinin haklı taleplerini ve mücadelesini bastırma, sınırlandırma çabasına girmiş, gözdağı vermeye çalışmıştır.En son icraat olarak hekimlerin emeğini, niteliğini, değerini ve kamusal sağlık hizmetlerini hiçe sayan “gidiyorsa gitsinler”söylemiyle adeta sarsıldık ama şaşırmadık. İşte, sendikal hakları, insan hak ve hürriyetlerini yok sayan bu yönetim anlayışı tam da sorunlarımızın esas nedenidir ve Tıp Bayramı da bu nedenle de bayram olarak kutlanamamaktadır.14 Mart Sağlık Haftasını,“Bayram” olarak kutlayabilmek için bu yıl 14-15 Mart “Grev” haftamızdır.

Cemal Yılmaz/ SES Düzce İl Temsilcisi

Sağlık emekçilerin talepleri nelerdir?

- *- Şiddetsiz ve güvenli bir çalışma ortamı için yeni ve etkili “Sağlıkta Şiddet Yasası” çıkarılsın, mobbing ve baskılar son bulsun.
- *- Performans, ek ödeme değil, insanca yaşamaya yetecek, yoksulluk sınırı üzerinde emekliliğe yansiyacak temel ücret sağlansın.
- *- Eğitim durumu gözetilerek 3600'den 7200 kadar kademeli ek gösterge uygulansın.
- *- Fiili hizmet süresi (yıpranma payı) sağlık hizmetlerinde çalışan tüm emekçilere yıllık 90 gün üzerinden tam olarak uygulansın.
- *- Tüm Sağlık ve Sosyal Hizmet emekçisine kadrolu güvenceli personel istihdamı yapılsın. Taşeron çalışma ortadan kaldırılsın.
- *- Toplumsal sağlık için güçlü ve etkin birinci basamak sağlık hizmeti için Aile Hekimliği sistemi daha işler duruma getirilsin. Ceza yönetmeliği kaldırılınsın.
- *- Özgür ve bilimsel çalışma ortamı için meslek örgütleri üzerindeki baskılara son verilsin.
- *- Liyakatsiz atamalara, tip sözleşme dayatmalarına, tıp ve sağlık bilimleri eğitimlerini niteliksizleştiren, altyapısı uygun olmayan tıp fakültelerinin, eczacılık fakültelerinin, diş hekimliği fakültelerinin, hemşirelik fakültelerinin, sağlık bilimleri fakültelerinin ve sağlık meslek yüksekokullarının açılmalarına son verilsin.
- *- Covid-19 iş kazası ve meslek hastalığı olarak kabul edilsin.
- *- Haklarında kesinleşmiş yargı karar bulunmayan ihraç sağlık ve sosyal hizmet emekçileri derhal göreve başlatılsın.
- *- Sağlık hizmeti için ödediğimiz vergiler, katkı katılım payları ve ilave ücretler kaldırılınsın
- *- Sağlık ve sosyal hizmetlerin planlanmasından sunulmasına kadar emekçiler, halkımız, yerel yönetimler, muhtarlıklar, örgütlü sivil toplum kuruluşları ve siyasi partiler süreçlere dâhil olsun.
- *- Şehir hastanelerine, özel hastanelere aktarılan teşvik ve bütçeler kamu sağlık kurumlarına aktarılsın.
- *- Her işyerine kreş açılınsın, sağlık emekçileri çocukları ile işleri arasında tercih yapmak zorunda kalmassın.

DEMOKRASİ *Bloğu*

Yıl: 1 Sayı: 4/ Mart 2022

Yazışmaları Müdürü

Atilla Gösterişli

İrtibat

atilla.gosterisli@hotmail.com

0532 476 28 01

Düzce Sektör

Kuyumcuzaade Bulvarı No: 86/B DÜZCE

(Reklam Rezervasyon: 0532 476 28 01)

Cemil Tinaz/ Teksif Sendikası Düzce İl Temsilcisi

Dolu gibi İşsizlik Yağıyor

Bir önceki yazımda kapitalist sistemin tekelleşme sürecinde küçük esnafın, bilerek nasıl bitirildiğine değinmiştim. Bu yazımda aynı amaçla, 'isteyerek ve bilerek' Millet'in efendisi olan köylüyü, çiftçiyi ve üreticiyi nasıl ve neden bitiriyorlar buna değineceğim.

Bundan 20 sene önce kendi kendine yeten yedi ülkeden biriyiz diye övünürdük, topraklarımız çok verimli, güneşimiz ve suyumuz da bol ve üretirdik, tarıma dayalı üretimin de sanayisini geliştirdik ve dışarıdan ithal almazdık. Şimdi ne oldu bize üretiyoruz, ürettiğimizde, üretici kazanamıyor ve üretimden kopuyor.

Asıl olan köylüyü çiftçiyi yaşadığı yerde istihdam etmektir, bizleri yönetenlerin

Asıl olan köylüyü çiftçiyi yaşadığı yerde istihdam etmektir, bizleri yönetenlerin görevi bu olmalıdır. İnsanları yaşadığı yerde mutlu ve huzurlu bir şekilde yaşamalarını sağlamaktır. Bugün her şeyi yurt dışından ithal ediyoruz. Aklınıza ne gelirse buğday, arpa, soya, fasulye, nohut, et, canlı hayvan, tütün ve mamulleri olan sigara, şeker, pirinç, gibi bütün tarım ürünlerini dışarıdan ithal ediyoruz

görevi bu olmalıdır. İnsanları yaşadığı yerde mutlu ve huzurlu bir şekilde yaşamalarını sağlamaktır. Bugün her şeyi yurt dışından ithal ediyoruz. Aklınıza ne gelirse buğday, arpa, soya, fasulye, nohut, et, canlı hayvan, tütün ve mamulleri olan sigara, şeker, pirinç, gibi bütün tarım ürünlerini dışarıdan ithal ediyoruz. Eskiden tekelimiz vardı 500 bin aile Türk tütünü ekerdi sigara fabrikalarımız vardı. Şeker fabrikalarımız vardı kendi şekerimizi üretirdik, 300 bin çiftçi şeker pancarı üretirdi. Et/balık kurumumuz vardı, hayvancılık yapan çiftçilerimizin etlerini halka daha uygun fiyata ulaşmasını sağlardı. Süt enstitüsü kurumu vardı, halk süte ve süt ürünlerine rahat ve uygun fiyatla ulaşırdı. Hem üreten çiftçi kazanıyordu, yaşadığı yerde istihdam ediliyordu hem halk kazanıyordu uygun fiyatlarla besinine ulaşıyordu.

Şimdi bu kuruluşların yerinde ne var? Tekeli tasfiye ettik, sigara fabrikalarını kapattık, yerine Amerikan çiftçisinin ürettiği tütünden ve Amerikan sigara tekellerin ürettiği sigaraları halkımıza içiriyoruz. Elbette sigara sağlığa zararlı içilmemesi gerekiyor ancak bu ülkenin bir gerçeği. Şeker fabrikalarını kapattık, şeker kurumunu tasfiye ettik, yerine Amerika'nın Cargill firmasının mısır şurubundan yapılmış tatlandırıcıyı kullanıyoruz. Dünya sağlık örgütünün %2 den fazla kullanılması yasak ve sağlığa çok zararlı

dediği, fazla kullanımının kanser yaptığı kesinleşmiş olan bir ürün. Ülkemizde de bakanlar kurulu kararıyla yanlış hatırlıyorsam %20 oranında kullanımına izin veriliyor. Bütün şekerli içecekler, çikolatalar, gofretler aklınıza gelen bütün tatlandırılmış yiyecekler, daha ucuz diye Amerika'nın Cargill firmasının ürettiği mısır şurubundan yapılıyor. Türk şeker kurumunu tasfiye edip, şeker fabrikalarını kapatıp, Cargill firmasına 'Pazar' açmanın nedenini sorgulamamız gerekir. İnsanlarımızı, en önemlisi çocuklarımızı zehirliyoruz. Arkasından kanser vakaları, hastalıklar artıyor. Yine çok uluslu ilaç tekellerin eline düşüyoruz. Elin oğlu bir taşla üç beş kuş birden vuruyor.

Büyük önder Mustafa Kemal Atatürk ne demiş, "Savaş alanlarında kazanılan zaferler, ekonomik zaferlerle taçlanmadıkça bağımsızlıktan söz edilemez." Bundan yaklaşık yüz sene önce ne de güzel söylemiş. Cumhuriyetin ilk yıllarında bu fabrikalar kurulurken bu amaçla kurulmuş. Gelelim esas sorumuza, çiftçiliği bitirirsen, tarıma dayalı sanayiye bitirirsen, çiftçilikle uğraşanlar, fabrikalarında çalışan işçiler buldukları yerde geçimini sağlayamıyorlarsa nereye gidiyor? İş bulmak için büyük şehirlerin varoşlarına geliyorlar. Ziraat odası genel başkanının tespiti, "yılıda yaklaşık bir milyon köylü ve çiftçi üretimden kopup

şehre göç ediyor" dedi. Tekelci sermayeye ucuz iş gücü, sermayenin arayıp bulamadığı fırsat. Yalnız bunlar mı, son yirmi yılda çok büyük göç aldık. Iraklı, Suriyeli, Afganlı, Afrikalı, kayıtlı kayıtsız yaklaşık on milyon kişi! Bu insanlar nerede ve onlara kim bakıyor? Devlet tarafından bu göçmenlere harcanan para ne kadar? Sanırım açıklanmıştı değil mi? 50 milyar dolar!

Bir de bizim kendi ülkesinde iş bulamayan evlatlarımız var, kayıtlara göre 8 milyon! Bunlar iş arayanlar. Bir de umudunu kesip artık aramayanlar var. İşsiz sayısı göçmenler ve yurttaşların toplamı 20-25 milyonu buluyor. Bu çok ciddi bir rakam. Bir an ülkemizde göçmenlerin olmadığını düşünelim ve sorgulayalım.

Ben inanıyorum ki bütün bunlar tek merkezden yazılan, bizim gibi ülkelere dayatılan reçetelerdir. Topraktan koparılan çiftçiyi toprağa geri döndürecek ve üretime yönelik yatırımlar yapmaz isek bu sıkıntılardan kurtulmamız mümkün değil. Sorgulamamız gereken, bizi yönetenlerin kendi çiftçisine mi yoksa bir avuç çok uluslu şirketlere mi hizmet ettiğidir.

Vaatler niye güven vermiyor

Murat Sevinç

İnsanın içinde renkler var; en iyisi bir gün kötülük yapabilir, en dürüstü yalan söyleyebilir, kötü bildiğimizden iyilik görür, açık sözlüsünün içten pazarlığına tanık olabiliriz. Hangi eğilimin ne zaman ağır basacağı, herhalde koşullarımıza, karşımıza çıkan fırsatlara, öğrendiklerimize bağlı biraz ve olağan dışı durumlarda verilen tepkiler, hem karşımızdaki hem de kendimiz hakkında daha doğru fikir sahibi olmamızı sağlar. Bir başka deyişle, her şey yolundayken 'iyi ve güven telkin eden biri' olmak/görünmek daha kolay.

Eğer siyasi yaşam ve örgütlenmelerden söz ediyorsak, partiler bakımından 'her şeyin yolunda olduğu' dönem, daha ziyade muhalefet safhalarında geçirilen yıllardır. Muhalefet, hele ki Türkiye gibi bir ülkede kolay değil kuşkusuz, ancak yine de eleştiri makamı iştirilen olmaktan daha konforlu. Bolca vaatte bulunmanın önünde bir engel yok, Ankara'ya deniz gelir, uzaya otoyol yapılır. Çünkü genellikle güvenilmez bir

figür siyasetçi ve ahalinin onlara yönelik sevgi ve ilgisi, esirgemediği tezahüratıyla içten içe hissettiği güvensizlik, siyasetçiyle kurduğu ilişkide iç içe geçiyor.

O vaatkar partilerden bazısı iktidar ya da iktidar ortağı olur günün birinde ve bir yandan muhalefetteyken sahip olmadığı kamu gücüne kavuşurken, diğer yandan o âna dek görmezden geldiği zorluk ve sınırlarla da yüz yüze kalır. Vaatlerinin bir kısmı zaten boştur, fakat bir kısmı samimiyetle dile getirilmiş olmasına karşın şu ya da bu gerekçeyle yaşama geçirilemez. Yöneten partilerin muhalefetteyken sunduğu vaatlerle iktidar yıllarında yaptıkları gerçekleştirdikleri arasındaki açığı hayli geniş. Dolayısıyla, görünen o ki hâlihazırda birbirine de güvenmeyen insanlardan oluşan toplumun, siyasetçilere güven duymamasının nedenlerini anlamak mümkün.

Siyasetçi vaatlerinin inandırıcılığı sorunuyla toplumdaki yaygın güvensizliğin sonuçları bir arada düşünüldüğünde, ülkede herhangi bir sözün neden hak ettiği heyecana neden olmadığını anlamak biraz daha kolaylaşabilir.

Şu sıralar, altı muhalefet partisinin güçlendirilmiş parlamenter sistem önerisinin toplumda heyecan yaratıp yaratmadığı konuşuluyor. Herhalde olumlu bir etki yapmıştır, ancak beklenen tezahüratı olmadığı da bir

gerçek. Ben, alanım olduğu ve bir şeyler yazacağım için metni okudum, eğer yazmıyorsa okumazdım. Üstelik parlamenter sisteme geçilmesinden yanayım ve partilerin bir araya gelmesini önemsiyorum, buna karşın, heyecanlanmıyorum. İş bu olmayan biri, örneğin bir fırıncı ya da banka memuru, neden ve nasıl heyecan duysun.

Öncelikle, halk yorgun, muhalif yurttaş daha da yorgun. Yaklaşık sekiz-dokuz yıldır, olağan, huzurlu tek bir gün geçirmediğimiz. Rejim değişikliği, darbe girişimi, ardından yaşanan KHK kıyımı ve diğer saçmalıklar, halkın azımsanmayacak bir kesiminin yurttaşlıktan fiilen atılmış olması, her Allah'ın günü maruz kalınan hakaret, aşağılama ve yalan, dünyayı esir alan salgın, ekonominin hali, faturalar, doğa ve şehirlerin başına gelenler vs... Taş olsa çatlar bunca başa gelene!

Tahmin etmek zor olmasa gerek, her insan kendisine, yaşamına temas eden vaatlerle ilgilenir. Hele ki toplum olma vasfının bu denli tartışmalı olduğu, 'diğerini' umursayanların çoğunluğu oluşturmadığı bir ülkede, herkes, işittiğinin öncelikle ne işe yarayacağına ve yaşamında ne değiştireceğine bakar. Siyasetçilere güvensizlik, vaatte bulunanların kullandığı terminoloji, vadedilen her neyse onun bir şeyleri dönüştürme ihtimali gibi unsurlar, daha çok burada devreye giriyor işte. Bir şeylerin iyi yönde değişme ihtimali

ve o değişimi gerçekleştirmeye aday olan siyasetçilere yönelik güven, moral verebilir dinleyene. Bakın, 'konuşma' diyoruz, 'dinleme' diyoruz hep yazar çizerken. Her konuşma duyuluyor mudur sizce, her vaat dinlemeye değer bulunuyor mudur? Yanıt 'hayır' ise, neden? Bu konularla yoğun biçimde ilgilenip yazan ve konuşan kesim, milyonların da ilgilendiği yanılgısına kapılabilir zaman zaman. Oysa Ankara Bilkent'teki o otelde 'tarihi' başlığıyla duyurulan toplantının, fatura ve pahalılıkla boğuşan çoğu yurttaş için bir şey ifade etmediğini varsayabiliriz. Bu, yalnızca medyaya sahip olmamakla değil, söylenenin kitlelere ne anlattığıyla da ilgili bir sorun.

Siyasetçilere haklı olarak güven duyulmayan bir toprakta, metinlerdeki soyut kavramların her birimizin yaşamını iyi ya da kötü yönde etkileyebileceği nasıl anlatılmalı, ne yapılmalı, hangi yöntemler denenmeli, kolay yanıtları yok bu soruların. Siyasetçiler bunu yapabilir mi, artık ne yapacağını şaşırması yurttaş güven verebilir mi, 'güven' ve 'samimiyet' gibi duygular ne için gereklidir, şart mıdır, ülke ve milyonlarca insan bu haldeyken hâlâ ittifakın şekli şemali üzerine tartışma yürütmeye çabalayan siyaset esnafını sarımsaklayıp da mı saklamalı, sonraki yazının konusu olsun...

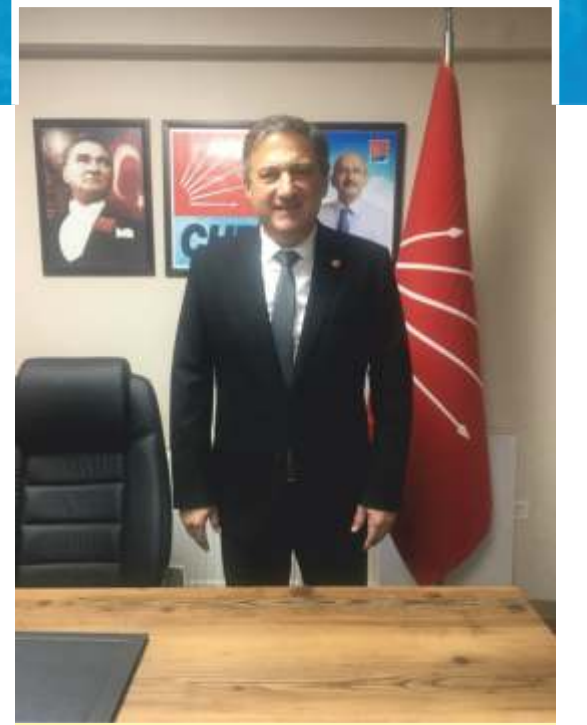
'O' GELİYOR!

Hakça paylaşım, kardeşçe yaşam, birlikte zenginlik için... Geliyoruz!

Birlikte üretip, birlikte büyüdüğümüz güçlü Türkiye hayalimiz için... Geliyoruz!

Sanayi bacaları sönmessin, Düzce istihdamda rekora koşsun diye... Geliyoruz!

18 Mart Cuma günü UMUT geliyor

Özcan Dağıstanlı/
CHP Düzce Merkez İlçe Başkanı

Biliyorum, hepimiz sıkıntılıyız, dertliyiz... Biliyorum, hepimiz bunaldık... Biliyorum, hepimiz değil yağmur, dolu gibi yağın zam'lerden bezdik.

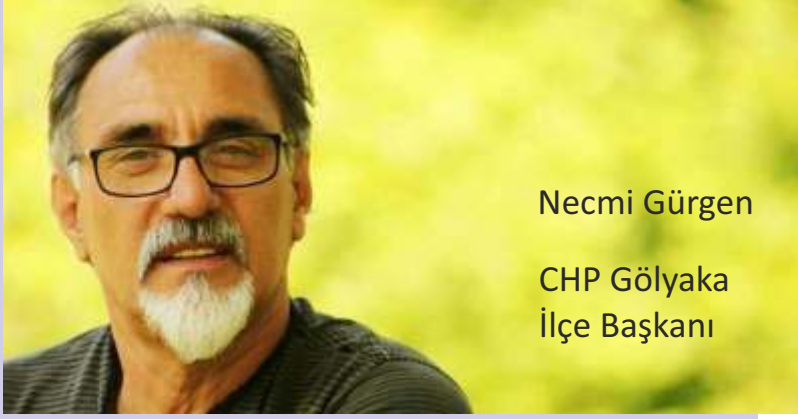
Sokağa çıkıyoruz, halk dertli. Esnaf dertli, çiftçi, işçi, memur, emekli; genci, yaşlısı, kadını, erkeği herkes dertli. Bu ülkenin ekonomisini sırtlayan tüm üretici kesimi umutsuz.

Türkiye tarihinde hiç bu kadar kriz yaşamamıştı. Hiç bu kadar belirsizlik içinde kalmamıştı. Hiç bu kadar kötü yönetilmemişti.

Lakin, çaresiz değiliz. Şimdi Türkiye'de TAN vakti! Gün doğuyor, UMUT yeşeriyor!

18 Mart Cuma günü UMUT'un adı olan CHP Genel Başkanımız Kemal Kılıçdaroğlu geliyor.

CHP Hiç kimseyi ötekileştirmez

Necmi Gürgen

CHP Gölyaka
İlçe Başkanı

Bir süre önce Düzce'ye gelen CHP Milletvekilleri, bölgeyi gezerken, halkın sorunlarını dinlediler. Elbet tüm bunlar rapor haline getirilerek değerlendirilecek. Ancak, öncesinde hemen belirtmem gerekiyorsa, CHP Milletvekilleri halk arasında dolaşırken, Türkiye'de CHP ile bilinen başarılı yerel yönetim anlayışından önemli örnekler verdiler. Çünkü, yerelde halkın sorunlarını çözecek ilk yetkili merci yerel yönetimler, belediyelerdir.

Yerel yönetimler vatandaşa en yakın, demokratik hizmet kurumlarıdır. Halkın karar alma süreçlerine doğrudan katılımına olanak sağlayan yerel yönetimler, demokrasimizin vazgeçilemez, yeri doldurulamaz unsurlarıdır. Bu bağlamda; devletin vatandaşa en yakın eli olan yerel yönetimlerin, yetki ve finansal kaynak açısından güçlendirilmesi, bilhassa demokrasinin güçlendirilmesi anlamına gelecektir. Bu nedenle, ülkemizdeki yerel yönetim politikalarının da dünyadaki en iyi seviyelere çıkarılması, siyaset kurumunun önemli bir sorumluluğudur.

Türkiye, yönetim yetkilerinin dar bir grubun elinde toplandığı, kuvvetler ayrılığı ilkesinin tahrir edildiği, TBMM'nin etkisinin ortadan kaldırıldığı bir otoriterleşme sürecinden geçiyor. 20 yılın sonunda ülkeyi bir sorunlar yumağına çeviren iktidar; demokrasinin ve halka hizmetin en önemli unsurlarından biri olan yerel yönetimlerin de alanını daraltıyor. Bunu yaparken de maalesef yanlı ve partizan bir anlayışla hareket ediyor, toplumsal kutuplaşmayı derinleştirecek adımlar atıyor.

37. Olağan Kurultayımızda kabul ettiğimiz İkinci Yüzyıla Çağrı Beyannamemizde yeni bir merkez-yerel dengesi kurulacağını sözünü verdik. Şimdi bu maddenin gereği olarak çalışmaya başladık. İktidarımızda uygulayacağımız yerel yönetim politikalarını somut olarak belirlemek için partimizin Yerel Yönetimler Politikası Belgesi'ni hazırlıyoruz. Çalışmamızı katılımcı bir anlayışla ortak aklı gözeterek gerçekleştiriyoruz.

Halkın Belediyeciliğinde, hiç kimse ötekileştirilmez. Belediye Başkanı belde halkına eşit hizmet götürür. Yoksul mahallelere pozitif ayrımcılık yapılır. Halkın Belediyeciliğinde, vatandaşa, seçmenine hesap vermek onurlu bir görev kabul edilir. Halkın Belediyeciliğinde, kent rantları yandaşa değil, rantı yaratan bölge halkına hakça dağıtılır. Halkın Belediyeciliğinde, yeşil alanları korumak, çocuklarımıza, yaşlılarımıza yeşil mekanlar sunmak, onları doğayla buluşturmak esastır. Halkın Belediyeciliğinde, aslolanı mutlu, huzurlu insanların yaşadığı kentler inşa etmektir. Halkın Belediyeciliğinde, kentte yaşayanlar ile kırsalda yaşayanlar arasında ekonomik ve sosyal işbirliğini sağlamak ve üretim kooperatifleriyle işbirliği yapmak esastır. Halkın Belediyeciliğinde, sadece kentte yaşayan insanlara değil, diğer canlılara da saygı göstermek, onların yaşam haklarını korumak ve savunmak esastır. Halkın Belediyeciliğinde, kenti; kültür, sanat ve spor dünyası ile buluşturmak, birlikte yaşama kültürünü kurumsallaştırmak esastır.

CHP'Lİ VEKİLLER AKÇAKOCA'DA HALKIN NABZINI TUTTULAR

18 Mart tarihinde Düzce'ye gelecek olan CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu'nun ziyareti öncesinde CHP Milletvekilleri Akçakoca'da STK'ları ziyaret ettiler.

CHP Tokat milletvekilimiz Kadim Durmaz ve Trabzon milletvekilimiz Ahmet Kaya Akçakoca İlçe başkanımız Tuğrul Abanoz önderliğinde Akçakoca'da sahaya indi. Bu kapsamda Akçakoca Ziraat Odası, Ticaret ve Sanayi Odası, Demir ve Madeni Sanatkarlar Esnaf Odası, Esnaf Ve Sanatkarlar Odası, şoförler odası, Esnaf Kefalet Kooperatifi, Muhtarlar Derneği ve Taşıyıcılar kooperatifini ziyaret ederek genel başkanın katılacağı Düzce programına bizzat davet gerçekleştirdiler. Daha önce Genel Başkan Yardımcımız Malatya Milletvekilimiz Veli Ağbaba ile başlattığımız esnaf ziyaretlerimize bugün de İlçemize gelen Trabzon Milletvekilimiz sn. Ahmet Kaya ve Tokat Milletvekilimiz sn. Kadim Durmaz ile oda ziyaretleri ile devam ettik. İlçe Başkanımız ve yönetim kurulu ile Belediye meclis üyelerimizin de eşlik ettiği ziyaretimiz Ticaret ve Sanayi Odası, Ziraat Odası, Esnaf ve Sanatkarlar Odası, Demir ve Madeni Sanatkarlar Odası, Şoförler ve Otomobilciler Odası, Taşıyıcılar kooperatifi, Muhtarlar derneği ve Esnaf Kefalet Odası ile gerçekleşti.

Ankara ile İstanbul'un tam ortasında yemyeşil doğası, yaylaları, gölleri, ormanları, şelaleleri, sahip olduğu daha nice güzellikleri ile GÖLYAKA bugün nasıl olmalıydı?

Yerel halkın katılımını dikkate alarak doğal ve kültürel çekiciliklerini koruyan tüketmekten çok çeşitli değerleri keşfetmeye dayalı çevresel ve kültürel anlayışı koruma ve kıymet bilirliliği güçlendiren, doğal hayatın şaşırtıcı çeşitliliğinden zevk almak isteyen yerli yabancı turistlerin dikkatini çekecek Eko-turizm alt yapısı gelişmiş bir bölge olmalıydı.

Gölyaka bugün doğa bisikletçiliği, dağ, yayla gezisi kuş gözlemciliği yamaç paraşütü, paintball turnuvaları, zorbing ve benzeri doğa sporlarının rahat yapılabildiği alt yapı problemi olmayan tanınmış bir bölge olmalıydı.

Gölyaka sahibi olduğu bu yeteneklerini doğru kullanabilseydi bugün Gölyaka halkının sosyo ekonomik yapısı çok farklı bir yerde olabilirdi, bu yeteneklerin kullanılmamış olmasının sebebi Gölyaka'ya şimdiye kadar turizmi bilen vizyon sahibi çevreci bir yerel yönetimin hiç gelememiş olmasındandır.

Tuğrul Abanoz

TÜRKİYE'NİN YAĞ İHTİYACI KARŞILANIR

CHP Akçakoca İlçe Başkanı Tuğrul Abanoz, TMO depolarındaki fındıkla ilgili açıklama yaptı. Abanoz konu hakkında şu bilgileri verdi: "Malum TMO nun depolarında 120 bin ton fındık var ve bu fındığı 39 TL piyasaya satma kararı aldı.

Yalnız talep gelmediği söyleniyor. İnanırcı değil.. TMO elindeki 120 bin ton fındığı, Fiskobirlik ile anlaşma yapıp, yağlığa ayırsa yaklaşık 60 bin ton yağ ve fındık ezmesi elde edilir ve bu şekilde piyasaya sürülür ise hem Türkiye'nin yağ ihtiyacı karşılanır, döviz elimizde kalır, hemde fındık katma değerli şekilde işlenip piyasaya sürülür.

Fındık fiyatları artar hem üretici, hem ülke olarak kazanırız."

Kadının 'Adı' var

(1'inci sayfadan devam)

Şiddete uğrayan kadınlar için başvuru ve sığınma evlerinin sayısının artırılması, ücretsiz danışmanlık, psikolojik ve tıbbi destek ve yasal yardımın yapılması, cinsiyet ayrımcı politikalar, yasalar ve uygulamaların kaldırılması gerekirken İstanbul Sözleşmesi'nden çekilen iktidar, kadınların daha fazla şiddete maruz kalmasına ve katledilmesine ön ayak olmuştur. - "Kadının yeri evidir" diyen, onun dünyaya gelme amacının sadece çocuk doğurup yemek pişirmek olduğunu sanan çağdışı zihniyet, kadınların adeta hapsedildikleri evlerdeki emeklerini de değersizleştirmeye çalışmaktadır.

-Kadınlar sadece aile içinde değil iş yerinde de sömürüye, adaletsizliğe ve ölümlere kurban gitmektedir.

Sadece 2021 yılında adına kader dedikleri, fitrat dedikleri sömürü düzeninde en az 165 kadın emekçi iş cinayetlerinde hayatını kaybetmiştir.

Ekonomik kriz en çok kadınları etkilemiş, Kadın istihdamı yüzde 13,8 civarında azalmıştır. Son 1 yılda kadın işsizliği 164 bin artarken, 10 milyondan fazla kadın ev işleri nedeniyle kendi ekonomik bağımsızlıklarından dışlanmış, pandemi sürecinde de çalışan kadınların sömürüsü hem ev işlerinde hem iş hayatında olmak üzere iki kat artmıştır.

Kadınlar iş hayatında da sürekli ayrımcılığa maruz kalmış, aynı işi yapmalarına rağmen kadınlar erkeklerden yüzde 31,4 daha az gelir elde etmiştir.

Ücretlerde toplumsal cinsiyet eşitsizliği artarken, 2006 yılında yüzde 12 olan eşitsizlik 2021'de yüzde 21'e yükselmiştir.

Kısacası AKP iktidarında kadınlar çalışma hayatında daha fazla sömürülmüş, daha fazla baskıya maruz kalmıştır.

Böylesi bir çağdışlık ancak eğitim ve devletin doğru politikalar üretmesiyle son bulacakken, hem eğitim hem de devlet politikaları bu hapsedilmeyi, bu görünmezliği körükleyecek şekilde dizayn edilmiştir.

- Kadın-Erkek ayrımcılığının en kesin çözümü olan eğitim de ne yazık ki AKP iktidarında bu problemin kanıksatılma laboratuvarı yapılmıştır. Kız çocuklarının okuma oranı hala istenen seviyeye gelmemiştir. Bugün kız çocukları 4+4+4 eğitim sistemiyle birlikte örgün eğitim dışına itilmiş ve çocuk gelin, çocuk işçi sayısında artış yaşanmıştır. TÜİK'in verilerine göre 15-19 yaşları arasında bulunan her dört kız çocuğundan biri ne okulda ne de işte bulunmaktadır. Ancak bu rakamlar buz dağının görünen kısmıdır.

Okula gitmesi gereken yaşta kız çocuklarının hala gelin yapıldığı ülkemizde, ders kitaplarına dahi kadının toplumdaki rolünün evden ibaret olduğuna ilişkin çağdışı safsatalar girmiştir.

Eğitim-İş olarak vurguluyoruz: Kadın-erkek eşitliği, sadece kadınların sorunu değil, uygarlaşmada bir eşiktir. Kız çocuklarının okumalarına ayrıca önem veren, onları sosyal hayata katan, onlara dünya ülkelerinin birçoğundan önce seçme ve seçilme hakkı vererek eşit bireyler olduğunu ilan eden Mustafa Kemal Atatürk ve yol arkadaşlarının kurduğu Cumhuriyete yakışmayan tabloyu değiştirmek, Cumhuriyet devrimlerini rotası kabul eden her yurttaşın görevidir.

Bu nedenle acilen:

-İstanbul Sözleşmesi ve 6284 sayılı kanun etkin bir biçimde uygulanmalı,

-Kamu kurumları ve yerel yönetimler tarafından kreş, gündüz bakım evi, hasta ve yaşlı bakım evleri gibi merkezler açılarak tüm kadın ve erkeklerin ücretsiz yararlanabileceği bir hak olarak tanımlanmalı,

-Kamu-özel ayrımı olmaksızın, zorunlu hizmet ve üretim alanında çalışan ebeveynlere dönüşümlü ve eşit olarak ücretli izin verilmeli,

-Kadınlar için tam zamanlı ve güvenceli istihdam olanakları yaratılmalı,

-Kız çocuklarının okullaşma oranını artıracak önlemler alınmalı,

Biz inanıyoruz ki gerçek bir demokrasi, kadın erkek eşitliği sağlanmadan gerçekleşemez. Kadınların hayatın her alanında ve erkeklerle eşit haklara sahip olduğu, her türlü şiddetin ortadan kalktığı, kadın cinayetlerinin son bulduğu, çocuk yaşta evliliklerin ve çocuk istismarının olmadığı bir dünya için mücadeleyi sürdüreceğiz!

Yeryüzüne barışı, çağdaşlığı, inceliği ve sayısız güzelliği kadınların getireceğine inanıyoruz.

ÖĞRETMEN OKULLARININ KURULUŞUNUN 174. YILINI KUTLUYORUZ

Sayfa Haberleri EĞİTİM-İŞ Düzce Şube Başkanı Gülten Gökpınar

16 Mart tarihi itibarıyla Öğretmen Okullarının kuruluşunun 174. yıldönümünü kutluyoruz. İlk kez bugünkü anlamda çağdaş öğretmen yetiştirmek için 16 Mart 1848'de "Darülmualimin" adında öğretmen okulu açılmıştır. Bu tarih, öğretmen okullarının ilk kuruluş tarihi olarak kabul edilmekte ve bugüne kadar her yılın 16 Mart tarihi öğretmen okullarının kuruluş yıldönümü olarak kutlanmaktadır.

Cumhuriyetin kuruluş döneminde de eğitime ve öğretmen yetiştirme konularına ayrıca önem verilmiş, TBMM'nin açılışından bir ay sonra, Milli Eğitim Bakanlığı kurulmuştur. Cumhuriyetimizin kurucusu Ulu Önder Atatürk "Öğretmenler yeni nesil sizin eseriniz olacaktır" derken Türk insanının eğitiminde en önemli görevi öğretmenlere yüklemiştir. Daha sonra 1940 yılında Türkiye'de nitelikli öğretmen yetiştirme alanında devrim niteliği taşıyan Köy Enstitüleri kurulmuştur. Köy Enstitüleri, neredeyse tüm Anadolu'nun okulsuz ve öğretmensiz olduğu gerçeği göz önüne alınarak ilkökul mezunu zeki köy çocuklarının bu okullarda yetiştirildikten sonra yeniden köylere giderek öğretmen olarak çalışmaları düşüncesiyle kurulmuştur.

1973 yılında çıkarılan Milli Eğitim Temel Kanunu gereği, öğretmenlerin yükseköğretimde yetiştirilmeleri adına lise dengi ilk öğretmen okulları 1974 yılında kapatılıp iki yıllık eğitim enstitülerine dönüştürülmüştür. 1982 yılında yürürlüğe giren 41 Sayılı Kanun Hükmündeki Kararname ile iki yıllık eğitim enstitüleri eğitim yüksek okuluna dönüştürülerek eğitim fakültelerine bağlanmıştır. 1989 yılından itibaren eğitim yüksek okullarının süresi dört yıla çıkarılmış ve bazıları eğitim fakülteleriyle birleştirilerek bu kurumlar "Sınıf Öğretmenliği Bölümüne" dönüştürülmüştür.

Bir ülkenin geleceğinin mimarı, öğretmenlerdir. Bir ülkenin kalkınmasında, nitelikli insan gücünün yetiştirilmesinde, toplumdaki huzur ve sosyal barışın sağlanmasında, bireylerin sosyalleşmesi ve toplumsal hayata hazırlanmasında, toplumun kültür ve değerlerinin genç kuşaklara aktarılmasında öğretmenlerin rolü büyüktür. Yeni nesillerin niteliği de hiç kuşkusuz onu yetiştiren öğretmenlerin niteliği ile özdeş olacaktır. 174 yıllık öğretmen yetiştirme tarihimiz ve Cumhuriyet tarihimiz boyunca Köy Enstitüleri'nden başlayarak öğretmen yetiştirme konusunda önemli adımlar atılmasına karşın günümüzde hem öğretmen yetiştirme sisteminde, hem de yetiştirilen öğretmenlerin istihdamında ciddi sıkıntılar yaşanmaktadır.

Eğitim fakültelerine yeterli öğretim üyesinin sağlanamaması, fakültele ihtiyacı fazla öğrenci alınması, öğretim üyesi başına düşen öğrenci sayısının en çok eğitim fakültelerinde olması, öğretmen yetiştirme

projesinin başarılı bir şekilde yürütülebilmesinin önündeki en büyük engeli oluşturmaktadır. Bugün yapılacak iş, Köy Enstitüleri'nin felsefesi ile çağdaş özerk üniversitenin olanaklarını buluşturmak, üniversitede iyi öğretmen yetiştirme modelleri yaratmaktır. Bunun için ilk adım, üç büyük ilde birer "Eğitim Üniversitesi" kurmaktır. Bu üniversiteler, yakınlarındaki eğitim fakültelerini burada toplayarak yeni birimler oluşturmalıdır. Teknoloji ve ekonomi üniversitelerinin, enstitülerinin kurulabildiği ülkemizde, çok değişik branşlarda öğretmen yetiştiren bölüm ve dallardan oluşan "Eğitim Üniversitesi" de kurulabilir. Öğretmen yetiştirme sisteminde yaşanan bu sıkıntıların yanı sıra bugün yetişmiş öğretmenlerin başta atanmama olmak üzere onlarca kronik sorunu bulunmaktadır. Yıllarca öğretmen olmak için okuyan, bu alanda eğitim alan meslektaşlarımızın onca öğretmen açığına rağmen atanmaması ve son olarak kadrolu öğretmen alımının durdurularak sözleşmeli öğretmen sisteminin getirilmesi bugün eğitim sisteminin en önemli sorunlarından birisidir.

Büyük Önder Mustafa Kemal Atatürk "Öğretmenler, sizin başarınız Cumhuriyetin başarısı olacaktır", "Ulusları kurtaranlar yalnız ve ancak öğretmenlerdir." sözleri ile öğretmenlik mesleğinin önemini vurgulamış, öğretmenlerin ağır bir sorumluluğu olduğunu ifade etmiştir. Öğretmenin bu sorumluluğu yerine getirebilmesi için öğretmenlik mesleğinin hak ettiği saygılığa bir an önce kavuşturulması, bunun için de öncelikle nitelikli öğretmen yetiştirme politikalarının hayata geçirilmesi gerekmektedir.

Öğretmen Okullarının kuruluşunun 174. yıl dönümünü kutluyor, öğretmen yetiştirmedeki köklü tarihimizin hakkını verecek bir sistemin kurulması için mücadelemizi sürdüreceğimizin altını çiziyoruz.

Bir ülkenin geleceğinin mimarı, öğretmenlerdir. Bir ülkenin kalkınmasında, nitelikli insan gücünün yetiştirilmesinde, toplumdaki huzur ve sosyal barışın sağlanmasında, bireylerin sosyalleşmesi ve toplumsal hayata hazırlanmasında, toplumun kültür ve değerlerinin genç kuşaklara aktarılmasında öğretmenlerin rolü büyüktür. Yeni nesillerin niteliği de hiç kuşkusuz onu yetiştiren öğretmenlerin niteliği ile özdeş olacaktır.

HAZİNE BAKANLIĞINA EĞİTİM ÇALIŞANLARININ GECİKEN ÖDEMELERİNİ SORDUK

Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlı okul ve kurumlarda çalışan 4/B'li sözleşmeli personelin 2,5 puanlık refah payı hesaplamalarının 03.03.2022 tarihi itibarıyla hala yapılamamış, 2022 Bütçe yılı başından itibaren eğitim çalışanlarının Ocak sonuna kadar ödenmesi gereken 1-14 Ocak arası maaş farkı ödemeleri Şubat ayında, öğretmenlerimizin Ocak ayı dersleri ise Şubat ayının ikinci haftasında gecikmeli olarak ödenerek eğitim çalışanları aynı şekilde mağdur edilmiştir. Hazine ve Maliye Bakanlığı'ndan, konuyla ilgili eğitim çalışanlarının mağduriyetinin giderilmesi ve kamuoyuna yaşanan gecikmelerle ilgili gerekli açıklamanın yapılmasını istedik.

Cinsiyetçi eğitim politikalarına karşı mücadelemizden vazgeçmiyoruz

Toplumsal cinsiyet eşitsizliği ve ayrımcılığının sokakta, evde, işte, derste yani yaşamın her alanında; aile, okul, hukuk, ahlak, din ve medya tarafından sistemli bir şekilde inşa edildiği ataerkil egemen işleyişte, eğitim sistemi bu eşitsizliklerin sürdürülmesinde önemli bir rol oynamaktadır. Türkiye'deki eğitim sisteminin özellikle kadınların ve kız çocuklarının geleneksel cinsiyet rollerini meşrulaştıran yapısı, AKP-MHP iktidar bloğunun muhafazakâr ve gerici cinsiyet anlayışı ile birlikte derinleşmektedir. Yasal zeminde eğitimde cinsiyet eşitliğini düzenleyen hükümler tanımlanmış, kız ve erkek öğrenciler yasalar önünde eşit sayılsa da; eşit olmayan güç dağılımlarının var olduğu bir toplumda ve eğitim sisteminde, uygulamada kadın ve erkek eşitliğinden söz etmek mümkün değildir. Günümüzde kadınların ve kız çocuklarının okuma yazma ve okula erişim oranları geçmiş yıllara göre artış göstermektedir. Ancak okula erişim yeterli değildir. Kız çocukları toplumsal yaşamın her alanında ciddi boyutlarda şiddet riski altında bulunmakta, cinsiyetleri nedeniyle daha fazla ayrımcılığa maruz kalmakta, karar alma süreçlerinde dikkate alınmamaktadırlar.

Kadınların yaşamda eşit fırsatlara erişmesi, cinsiyetçi kalıp yargılardan kurtulması ve yasal haklarını kullanabilmesi için cinsiyetçi öğelerden arındırılmış, bilgi ve becerilerini geliştirerek onları güçlendiren eğitim politikalarına ihtiyaç vardır. Ancak, geleneksel kadınlık rollerini İslami kurallar ile meşrulaştırmaya çalışan Milli Eğitim Bakanlığı, eğitimin en önemli unsuru olan ders kitaplarıyla ve gizli/örtük müfredat ile aile yaşamını kutsayan ve kadını yok sayan politikaların sürdürücüsü olmaktadır. Eğitim müfredatı eleştirel düşüncüyü engelleyerek sorgulamayan bireyler yetiştirmeyi hedeflemekte, kız çocuklarına ve kadınlara dayatılan geleneksel yaşam biçimini yeniden üretmektedir. Tekçi, gerici, cinsiyetçi müfredat ile ayrımcılık derinleşmekte, cinsel yönelim farklılıkları da yok sayılmaktadır. Karma eğitime yönelik müdahaleler, eğitimin dinselleşmesi ve çocukların geleneksel rol kalıpları ile yetiştirilmesine yönelik politikalar şiddetin ve cinsel istismarın da önünü açmaktadır.

Yaşamın doğal akışına ters, gerici, ayrıştırıcı ve cinsiyetçi politikaların son örneklerinden biri Ankara'da yaşandı. Mamak İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü ve Mamak Belediyesinin birlikte organize ettiği Ilgaz kayak merkezi gezisine kız ve erkek öğrencilerin farklı günlerde ayrı gruplar halinde götürüleceği ortaya çıktı. Artık sıklıkla karşılaştığımız bu tür uygulamalar, siyasal iktidarın uzun süredir laik, bilimsel ve karma eğitime yönelik yürütmekte olduğu saldırı politikaların somut birer sonucudur. Bu tarz ayrıştırıcı uygulamalar 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu'na ve Anayasa'ya göre suçtur ve kabul edilemez. Bu bağlamda, Eğitim Sen olarak ders kitaplarından okulda kurulan sosyal ilişkilere ve öğrencilere benimsetilen toplumsal rollere dek uzanan eşitsizlik biçimlerinin farkına varılmasını ve bunlarla mücadele etmeyi sürdürüyor, toplumsal cinsiyet eşitliğini sendikal mücadelenin temel başlıklarından biri olarak görüyoruz. Bu perspektifle, başlatmış olduğumuz toplumsal cinsiyet eşitliği eğitimi yaşamsaldır kampanyası kapsamında 8 Mart Kadınların Birlik Mücadele ve Dayanışma Gününde bir ders saatinde toplumsal cinsiyet eşitliği dersi işliyoruz.

Sendikamız 8 Mart'ta, kız ve erkek çocuklarının oynadığı oyuncakların dahi nasıl farklılaştığını öğrencilerde bilince çıkartacak, atasözlerinin dahi kadına yönelik şiddeti beslediğini anlatacak etkinlikler planlanmaktadır. Bu etkinlikler kapsamında sınıfta öyküler anlatılması, kadın ve erkek ilişkilerinden sembollerin tartışılması, cinsiyet kalıpları ile ilgili öğrencilerde sorgulayan bir yaklaşım geliştirilmesi hedeflenmektedir. Bir ders saatini kapsayacak bu etkinlikler farklı yaş gruplarına göre planlanmıştır. Bizler Eğitim SEN 'li öğretmenler olarak çocukların eğitimi sırasında kullanılan her türlü materyalin toplumsal cinsiyet eşitliği açısından incelenmesini, ayrımcı öğelerden arındırılmasını talep ediyoruz. Geçmişten bugüne mücadele ettiğimiz talepleri bir kez daha ifade ediyor, Milli Eğitim Bakanlığı ve Yükseköğretim Kurulu'nu taleplerimizin karşılanması için etkin politika üretmeye çağırıyoruz.

Eğitim Sen Akçakoca Temsilciliği

ZAMLAR GERİ ALINSIN ÖZELLEŞTİRMELER İPTAL EDİLSİN

Sayfa haberleri / Fevzi İpek/ Eğitim Sen Düzce İl Temsilcisi

Her yeni güne yeni bir zam haberiyle uyanıyoruz. Asgari ücrete, maaşlarımıza ve emeklilere yapılan göstermelik artışlar daha ceplerimize girmeden eriyip, buharlaştı. Toplumun geniş kesimlerinin temel harcama kalemleri olan kira, ulaşım, doğalgaz, elektrik ve gıda ürünlerinde yapılan fahiş zamlar geçinmemizi, ay sonunu getirmemizi imkânsız hale getirdi.

Resmi verilere göre 2022 Ocak ayı itibari ile tüketici enflasyonu yıllık %48,69, gıda enflasyonu yıllık yüzde 56, ulaştırma enflasyonu ise yüzde 69 artmıştır.

Yılbaşı akşamı elektriğe %50 ile %127 arasında, ortalama %80 oranlı tarihi bir zam yapılmıştır. Doğalgaza ise %25 zam yapılmıştır. Kış koşullarında artan tüketim, elektrik ve doğalgaza yapılan yüksek zamların etkisini daha artırmış, faturalar ikiye, üçe katlanmıştır. Otomatiğe bağlanan akaryakıt zamları rekor üzerine rekor kırmaktadır.

Enerji alanında yaşanan artışlar suya atılan bir taşın oluşturduğu halkalar gibi ulaşımdan gıda ürünlerine, meyve ve sebzeden temel tüketim maddelerine kadar her alana yansımaktadır.

Bugün, bir avuç mutlu azınlık dışında kalan başta dar gelirli ve ücretli kesimler olmak üzere milyonlarca insan enerji fiyatlarındaki bu devasa artış sonucunda ısınma ile beslenme arasında seçim yapmaya zorlanmaktadır. Milyonlar artan gıda fiyatları yüzünden yeterince beslenemediği gibi sert geçen kış koşullarında yeterince ısınmadığı halde neredeyse kira giderlerine ulaşan elektrik ve doğalgaz faturaları ile baş etmeye çalışmaktadır.

Elektrik, doğalgaz, toplu ulaşım alanında yaşanan zamlara karşın kamu emekçileri ve emeklileri olarak bizim maaşlarımızda Ocak ayından itibaren, önümüzdeki altı ay için yapılan artış sadece %7,5'ta kalmıştır.

Son yirmi yıldır hayata geçirilen halkın değil, bir avuç mutlu azınlığın çıkarlarını temel alan özelleştirme soygunu ise ülkemizin her alanda dışarıya bağımlılığını artırarak içine sürüklendiği bataklığı daha fazla büyümüştür.

Türkiye'de enerji alanı, bağımlılığın ve özelleştirme soygununun en derin yaşandığı alan olarak öne çıkmaktadır. Tüm bunlar 21 dağıtım şirketi ve sayısı iki elin parmaklarını geçmeyen enerji şirketinin çıkarının 84 milyonun çıkarının üzerinde tutulmasının, yıllardır süren özelleştirme talanının sonucudur.

Enerji alanındaki özelleştirmeler sonucunda devletin elektrik üretimindeki payı hızla azalmış, sadece son 20 yıl içinde %60'tan %20'ye düşmüştür. Devletin elektrik dağıtım payı içindeki düşüşü ise çok daha can alıcıdır. 20 yıl önce elektrik dağıtımının tamamı yani %100'ü devlet tarafından yapılıyordu bugün devletin elektrik dağıtımındaki payı sıfırlanmış, elektrik dağıtımının tamamı özel sektöre devredilmiştir. Enerjide yaşanan özelleştirme ve zam fırtınasının tek sorumlusu mevcut siyasi iktidardır.

Türkiye'deki elektrik enerjisi fiyatlarının artışında elbette ki küresel çaptaki artışların etkisi vardır. Ancak iktidarın 1 Euro'nun 16 TL'ye dayandığı koşullarda alım gücünü yok sayarak "Avrupa'da en ucuz elektriği biz veriyoruz" açıklamasının gerçeği yansıtmadığı açıktır.

Kamunun 1 liraya ürettiği elektriğe biz 7 lira ödüyoruz. Bunun adı katmerli soygundur. Ve bu soygunun ardında enerji alanındaki özel şirketleri kurtarma operasyonu yatmaktadır.

Oysa yapılan çalışmalar; enerji

üretim ve dağıtımını kamulaştırıp vergi adaletsizliği yaratan KDV de devre dışı bırakıldığında hem halkın hem de ticaret ve sanayi kuruluşlarının faturalarını yarı yarıya düşürmenin mümkün olduğunu ispatlamaktadır. GEÇİNEMİYORUZ! ARTIK YETER! Yaşanan bu durumun sorumlusu siyasi iktidar olup sürdürülen emek düşmanı politikalarıdır. Kendi yandaşlarının kasaları daha fazla dolsun, çıkar çevrelerinin çarkları dönsün diye halk yoksullaştırılıyor, sefalet ve açlık büyüyor.

Artık mızrak çuvala sığmıyor, bıçak kemiğe dayandı. Ülkenin dört bir yanında yurttaşlar evlerine ve işyerlerine gelen yüksek faturaları yakıp "geçinemiyoruz" diye sokağa çıkıyor, Ülkenin Dört Bir Yanından aşağıdaki talepleri haykırıyor!
-Tüm Tüketim Maddelerine Gelen Zamlar Geri Alınsın!
-Enerji Üretim ve Dağıtım Şirketleri Kamulaştırılsın!
-Şeffaf Ve Hesap Verebilir Kamu Yönetimi Hayata Geçirilsin!
-Ulaşım, Su Gibi Temel Kamu Hizmetleri Üzerindeki Ağır Maliyetleri Oluşturan Elektrik ve Akaryakıtın, ÖTV ve KDV Sıfırlansın!
-Temel Tüketim Maddelerindeki KDV Tamamen Kaldırılsın!
-Kamu Özel İş Birliği Projeleri, Döviz Garantili İhaleler Sonlandırılınsın!
Birbirinden ve dayanışmasından güç alan emekçiler ve halk, baharın müjdecisi olan direnişleri, umudu yeniden yeşerten mücadele birlikteliklerini çoğaltarak aydınlık yarınlara yürüyor.

Zamların geri alınması için, krizi yaratılanları, yıllardır sefasını sürünenlerin artık cefasını da çekmesi için herkesi bu ortak mücadeleye omuz vermeye yan yana gelmeye davet ediyoruz.

Bugün gelinen nokta!

Eğer siyasetçi kimliği taşıyorsanız, siyaset yaptığınız ülkenin sorunlarına vakıf olmanız

gerekir. Bunun için de halkın içinde olmanız gerekir. Bu ülkenin siyasetini halk belirliorsa, o halkın sorunlarını tespit etmek ve beklentilerini karşılamak çıkış noktanız olmalıdır.

Ben bir siyasetçiyim. Halkın sorunlarına ve ülkemizin sorunlarına duyarlı olduğum için siyasetçiyim. Bu halkın içinde onların sorunları aynı zamanda benim de sorunumsa bunu da birlikte çözümlenmeliyiz. Siyasetçinin ana görevi de bu olmalıdır.

Ben insanların içindeyim; camideyim, kahvedeyim, dost meclislerimdeyim, ev sohbetlerimdeyim. Onları dinliyorum. Hemen ORTAK noktayı belirtmem gerekiyor. Herkesin tek bir derdi var; gündelik hayatlarının, yaşamlarının zorlaşması, geleceklerinden endişe etmeleridir. Buna neden olan şey ise insanların sırtına yüklenen, onları bezdiren HAYAT PAHALILIĞI. Akaryakıtla başlayan, doğalgaz ve elektrikle başlayan zamlar; iğneden ipliğe her şeye yansıdı. Yıllık enflasyon yüzde 120'yi geçti. Kira, ulaşım, elektrik, doğalgaz ve eğitimden sağlığa alınan her türlü hizmet kaleminde fahiş zamlar söz konusu. Gıda fiyatları ise adeta günlük olarak

değişiyor. Neden diye sorulduğunda cevap hep aynı: "Maliyeti arttı!" Ancak maliyet arttı diye otomatik artabilen fiyatlar, söz konusu ücretler olduğunda aynı sonucu doğurmuyor! Odağın kârlarını alanlar için emekçinin artan yaşam "maliyeti" bir şey ifade etmiyor! Artan fiyatlar neticesinde vatandaş daha ucuz ürün bulduğunda veya ürüne zam gelmeden ucuz fiyattan alabilmek için kuyruklara giriyor. 2019 yılında patates ve soğan fiyatlarında yaşanan aşırı yükselmeden sonra iktidar pansuman bir çözüm üretip, depolardan devlet gücünü kullanarak tedarik ettiği patates ve soğanları "tanzim satışı" adıyla ve bazen çadırda hizmet veren mağazalarda piyasa fiyatlarının altında satışa sundu. Daha sonra bu mekanlarda patates soğan dışında başka ürünler de satılmaya başlandı. Birkaç lira tasarruf edebilmek için vatandaşlar 2019 kışında uzun kuyruklar oluşturdular. Ama iktidar bunu "varlık kuyruğu" olarak pazarlamayı başardı. Kuyruk bekleyenlerle yapılan röportajlarda, çok sayıda insan bu kavramı kullandı ve orada beklemesini

bu şekilde mazur ve meşru gösterebildiği için mutlu oldu.

Halk zam'lardan şikayetçi de esnaf değil mi, sanayici değil mi! Bu zam döngüsünün karşısında kimse duramıyor. Esnaf sattığı malı yerine aynı fiyattan koyamayacağını biliyor. Elektrikten tasarruf yapmak için ışıklarının bir kısmını söndürüyor, birçok cihazını çalıştırmıyor. Sanayici işçi çıkarmaya başladı. Emekçiler giderek artan hayat pahalılığı karşısında yeterli ücret alamıyor. Bu nedenle, kendisine dayatılan sefalet ücretleri ile temel ihtiyaç ve talepleri göz ardı edilmiş emekçiler için ücretleri adına mücadele etme zorunluluğu son aylarda tek seçenek olarak büyüyor ve yaygınlaşıyor. Sorunlar bir kartopu gibi yuvarlanmaya başladı ve bir çığa dönüştü. İnsanlarımız 'artık yeter' feryatlarını yükseltmeye başladı. Sonuçta bizler kötü yönetiliyoruz. Bunun artık tartışılabilir bir tarafı kalmadı. Bunun için de ÇARE aramalıyız. ÇARE'leri düşünmek zorundayız. Gelin hep birlikte bunu yapalım.

Talih Özcan/CHP Üyesi

Olumluya Olumluya Ölümledik

Kaan Sezyum

Şaka olsa güleriz de şakanın içinde olunca işler değişiyor.

Bizim Nebati Bakan mesela. Az önce haberi geldi. Gözlerinin içi gülen, içi parıldayan, aileden zengin olduğu için ekonomiden anladığını söyleyen bakanımız Londra'da yabancı yatırımcılara Türkiye'deki enflasyonun yabancıların kültürel olarak anlayamayacağı sebepten yükseldiğini söylemiş... Vay anam vay 2... Yani İngiliz'e 'Siz anlamazsınız, bizim kültürümüzde enflasyonun yeri çok farklı' mı dedi acaba? Enflasyon gibi bilimsel bir veriyi nasıl kültürel davranış değişiklikleri gibi subjektif bir kavrama bağladığını tam bilemiyorum ama bu bakana dikkat diyorum. Diğerlerinden çok daha farklı. Terlemiyor, sürekli gülüyor, olumlu bir enerjisi var. Enerjiyle, kuantumla, astrolojiyle filan ilgilenen kesin aşırı lüks resortlarda, 'Enerji içimizde bi şey yapmanız gerekmiyor, egzersize de gerek yok, sadece içiniz gülsün. Kendi varlığını güler bulacaksınız, siz güldüğünüzde dünya da gülür' gibisinden derin sözlerle milyonları peşine takardı. Şimdi ise peşine taktığı milyonlar bakandan pek hoşlanmıyor. İnsanlar artık faturalara isyan için sokaklara dökülüyor. Hayat pahalılığı bundan önce gördüğümüz tüm hayat pahalılıklarını tokatlıyor, açık sınırında yaşamak için bile cebinizde binlerce lira olması gerekiyor. Ülke olumluya olumluya ölümlemeye başladı. İnsanların hayatta beklentileri artık sadece hayatta kalabilmek, çoluğunu çocuğunu aç bırakmamak ve üşümek. Öyle bir ülke düşünün ki elektrik kullanmak lüks sayılsın. İşte bizim memleketinde aynan o şekil. Kışın mesela üşümek çok büyük bir lüks. Hayır Kanada gibi, Norveç gibi soğğun harman olduğu bir kuşakta da değiliz. Ama Türkiye'de artık üşümeyen birey zengin bireydir. Ya da Cem Yılmaz'ın da dediği gibi ya hırsızdır ya deli. Cem'i bile isyan ettiren, bu kadar net konuşuran karanlık tüm halkın üzerinde adeta geleceklerini karartan bir iş bulutu gibi geziniyor. Herkes güneşin açmasını, bulutların ve kötü kokuların dağılmasını bekliyor. O esnada bin küsur odalı saraylara göre ise her şey çok güzel. Ya ben sarayda otursam, benim için de her şey çok güzel olurdu bu arada, şimdi kimsenin hakkını yemeyelim. Kendi hizmetime ait birkaç uçagım olsa ben de hiçbir zaman yolda kalmazdım. Kendi faturalarımı kendim ödemesem, ben de gül gibi yaşardım... Bir de bu dev sarayın bahçesi var. Sarayın bahçesinin bir gün umarım bir belgeseli çekilir.

Kim şikayet etmiyor ki!

Etrafınıza baktığınızda yaşadığı hayattan şikayet etmeyen kaldı mı acaba? İşçi, memur, emekli memnun mu? Esnaf, sanayici, ekonomi sektörü içinde aktif üreten kesim memnun mu?

Esnafın patronu Bendevi Palandöken her gün ZAMLARIN GERİ ALINMASINA ilişkin açıklamalar yapıyor. Sanayicinin patronu Rifa Hırsarcıkıoğlu her gün ELEKTRİK, DOĞALGAZ ZAMLARINDAN şikayetçi. Türkiye tarihinde görülmemiş bir şekilde KRİZİN içinde.

20 yıllık Akape yönetiminden sonra bugün varılan nokta, ekonomik iflas, temel hak ve özgürlüklerin ayaklar altına alınması, Cumhuriyetin temel ilkelerinin tahrip edilmesi, ülkemizin dış dünyada yalnız kalması oldu. Ülkemizde yaşanan akıl almaz fiyat artışları nedeniyle son birkaç yıldır vatandaşlar bazı ürünleri tüketirken zorlanıyor. Kamuoyu yoklamaları, vatandaşların çoğunluğunun bu iktidardan ümidini kestiğine işaret ediyor. İnsanımız hak, hukuk, adalet özlemiyle yaşıyor. İnsanların yiyecek kuyruğunda birbirini itip kaktığı bir ülkede "yol, köprü yaptık" propagandasının hiçbir anlamı kalmamış demektir. Benzine gelen zamdan başı dönen yurttaşın cebinden bir de geçmediği yolun, köprünün parasını alan; kaşıkla verdiği kepeyle geri isteyen, krize karşı hiçbir etkisi olmayan vergi indirimleri dışında bir hamle yapamayan iktidarın toplum nezdindeki karşılığı "Bundan daha kötüsü ne olabilir"e dönüşüyor. İktidarın siyasi faturasının kabarıyor, ama o faturanın

ödetilme tarihi yine iktidarın insafına bırakılıyor.

Fiyatların bu denli yüksek şekilde arttığı bir ortamda, halka söyleyecek sözü, üretecek çaresi bulunmayan siyasi iktidar, kendisini ve kitlesini ayakta tutabilmek için her zaman olduğu gibi sembolere, kutuplaştırmaya, inatlaşmaya sığınmaya çalışıyor. Bugün saatli bir bombanın üzerinde oturuyoruz. Tanık olduğumuz yoksunluk ve yoksulluk hali yeni toplumsal krizler üretmeye aday. Ekonomik kriz, geçinme sorunu, geleceksizlik korkusu... Bunların hiçbir birbirinden bağımsız sorunlar değil ve hepsinin arka planında kapitalizm ve kötü yönetim bulunuyor. Geniş kitlelerin hayata bakışını değiştiren yoksulluk (ve yoksulluğa umutsuzluk katan eşitsizlik) bir yapısal şiddet unsuru. Bir şiddet biçimi olarak yoksulluk ruhsal durumu zorlayıcı. Dahası toplumsal statüdeki değişiklikler, bilhassa aşağıya doğru sürükleniş kendini toparlamayı, kendini toparlamak için gereken umudu

Birrol Aksu/SMMM

azaltarak, hatta yok ederek, özellikle çocukların geleceğe bakışlarını karartarak etkiliyor.

Umutsuzlar, bazen o kadar umutsuzlar ki, hiçbir şeyin içinde olduklarından daha kötü olmayacağını düşünüyor ve her durumda kendilerini çok iyi şeylerin beklediğine inanmaya başlıyorlar. Umutsuzluğun getirdiği iyimserlik gerçekçi ve bir gelecek hayaline dayalı değil. Bir yere götürmüyor. Tüm bunlar ve artık kendi haline bırakılmış küresel salgının etkileri hepimizi umutsuzluğa sürüklese de çaresiz değiliz. Çünkü Türkiye gibi büyük ve dinamik bir ülkenin yaşanan tüm sorunları aşma gücü de becerisi de kaynağı da var. Yeter ki bunları harekete geçirebilecek, doğru şekilde yönlendirecek bir yönetim oluşsun. Böyle bir yönetimin oluşması için gösterilecek ortak çaba sonuç alıcı olacak, derinleşen yoksulluğun kaderimiz olmadığı görülecektir.

Atatürkçü Düşünce Derneği Düzce Şubesi'nin Zeytinlik alanlarının maden arama alanlarına dönüştürülmesine karşı basın açıklamasıdır

'BU BİR DOĞA, KÜLTÜR KATLIAMIDIR

*Yok edilmesine
izin vermeyeceğiz*

01.03.2022 Tarihli Resmi Gazetede yayınlanan yönetmelikle zeytin ağacı cinayetini önüacilmiş oldu üzücüdür vahimdir yanlışlığı söylüyoruz kalbimizden gelen ses ile haykırıyoruz. Yürürlüğe giren Bu yönetmelik değişikliği "Zeytinlik sahaları içinde ve bu sahalar en az 3 kilometre mesafede zeytinyağı fabrikası hariç, zeytinliklerin vegetatif ve generatif gelişmesine mani olacak kimyevî atık bırakan, toz ve duman çıkaran tesis yapılamaz ve işletilemez." diyen 3753 sayılı "Zeytinciliğin Islahı ve Yabanilerin Aşılattırılması Hakkında Kanun"a aykırıdır.

Bu bir doğa katliamıdır, kültür katliamıdır, Anadolu katliamıdır. Atalarımızdan emanet aldığımız, savaş ile kan ile kahramanlıklarla kazanılan yurt yapılan bu topraklar, çocuklarımıza borçlu olduğumuz yaşam alanlarıdır. Yok edilmesine izin vermeyeceğiz.

Değişiklik "Ülkenin elektrik ihtiyacını karşılamak üzere yürütülen madencilik faaliyetlerinin tapuda zeytinlik olarak kayıtlı olan alanlara denk gelmesi ve faaliyetlerin başka alanlarda yürütülmesinin mümkün olmaması durumunda, madencilik faaliyetini yürütecek kişinin faaliyetinin bitiminde sahayı rehabilite ederek eski haline getireceğini taahhüt etmesi şartıyla, Genel Müdürlük tarafından belirlenen çalışma takvimi içerisinde zeytin sahasının madencilik faaliyeti yürütülecek kısmının inşaa edilmesine KAMU YARARI dikkate alınarak Bakanlıkça izin verilmesi" ne olanak sağlamaktadır.

Büyük Şair Nazım'ın dediği gibi yani...

*"yani, öylesine ciddiye alacaksın ki yaşamayı,
yetmişinde bile, mesela, zeytin dikeceksin,
hem de öyle çocuklara falan kalır diye
değil,
ölmekten korktuğun halde ölüme
inanmadığın için,
yaşamak yani ağır bastığından."*

Atatürkçü Düşünce Derneği Düzce Şubesi olarak doğamızı, ormanlarımızı, akarsularımızı ve zeytinliklerimizi korumak için halkımızla birlikte kendimize olan güvenimizle iptidai ve medeni cesaretimizle mücadele edeceğimizi, kamuoyuna duyuruyoruz. Düzce Halkına saygılarımızla.

Atay Yılmaz/ ADD Düzce Şube Başkanı

18 MART KUTLU OLSUN

*Vatan toprağı için
gösterilen cesaretin,
umudun, özgürlük ve
bağımsızlık inancının en
yüce göstergesidir
Çanakkale... Emperyalizme
karşı verilen mücadelenin
en yalın halidir Çanakkale*

Vatanın bütünlüğü ve bağımsızlığı söz konusu olduğunda Türk Milleti'nin neleri başarabileceğinin en destansı ve şanlı örneğini gösteren, Türk ve dünya tarihine adını altın harflerle naksettiren milletimizin, en büyük fedakârlık ve kahramanlık destanlarından biri olan, 18 Mart Çanakkale Zaferi'nin 107. yılını kutlamanın onurunu ve gururunu yaşıyoruz.

Çanakkale Zaferi, vatanımızın ve milletimizin bağımsızlığının ebedi varlığını sürdürmesi için atalarımızın canı ve kanı pahasına mücadele verdiği, bayrağımızın daima göklerde dalgalanması için birçok şehit verdiğimiz Türk milletinin en büyük destanıdır.

Vatan toprağı için gösterilen cesaretin, umudun, özgürlük ve bağımsızlık inancının en yüce göstergesidir Çanakkale, Emperyalizme karşı

verilen mücadelenin en yalın halidir Çanakkale.

Bu topraklara ilk defa ayak basanları, ilelebet bağrına basan yerdir Çanakkale.

Bugün bu topraklar üzerinde kimsenin boyunduruğu altında olmaksızın özgürce yaşayabiliyorsak, hiç şüphesiz ki bunu atalarımızın bağımsızlığımız için verdiği bu büyük mücadeleye borçluyuz.

Her geçen yıl önemi giderek artan bu anlamlı günde; demokratik ve laik Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu, Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ü; özgür ve bağımsız bir vatan için canlarını veren tüm şehitlerimizi rahmet, gazilerimizi minnetle anıyor, anıları önünde saygıyla eğiliyorum.

"Çanakkale'nin geçilmesine" dur diyerek, tarihin akışını ve dünyayı değiştiren deniz zaferimizin 107. Yıl dönümü hepimize kutlu olsun ve BARIŞ KÜLTÜRÜMÜZ OLSUN.

BAKAN YAZDI O DA CEVAPLADI

Değerli çalışma arkadaşım **Cemal YILMAZ**

En içten selam ve saygılarımı sunuyorum. Uzun zamandır sizlerle ya bir konuşma veya doğrudan tarafınıza ulaşacak bir mektupla, giderek önem kazanan konularımızı gözden geçirme ihtiyacı içindeydim. Buna biraz geç fırsat bulabildiğim için anlayışımı istirham ediyorum.

Modern sağlık hizmeti, çok detaylı ve büyük bir organize güç gerektiriyor. Türkiye'de olduğu gibi, geniş anlamıyla insan odaklı bir sağlık sisteminde söz konusu organize güç sistemin kalbidir. Böylesi bir sistemde mesleki formasyonlar farklı, her bir profesyonelse kendi konumunda işiyle biriciktir. Müzikten örnek versek yanlış olur mu? Bir orkestrada aslında trompetler pek önemli değil denebilir, piyano önem bakımında örneğin kemanlarla mukayese edilebilir mi? Herkes ve her şey önemli değilse bütün önemini yitirmeye başlar.

Değerli çalışma arkadaşım, Sağlık hizmetleri çatısı altında birleşen 39 meslek grubu olarak bizler de tıpkı böyle bir orkestrayız. Bazen birimiz bir anın kahramanıyız, çoğunlukla da birbirini tamamlayan özelliklerle hep birlikte kahramanız. Bilim insanlarının buluşlarını yüzlerce araştırmacı eşliğinde yaptığı günümüzde aksini düşünen olabilir mi? Hepimizin çeşitli sıkıntılar yaşadığı, pandemi yorgunluğunun devam ettiği bu dönemde, öyle sanıyorum ki zihinlerde belirsizlikler oluştu. Salgına karşı eşsiz bir mücadele veren insanlar, toplumun yeni ve en gözde kahramanları, önem bakımından birbirini mukayese etmeye başladı. Kendimize yaptığımız bu haksızlığı artık düzeltmeliyiz. Hekim ağabeyiniz, kardeşiniz ve bağlı olduğunuz bakan olarak bu meslek grupları içinde ayrımcılığa, birbirini önemsiz göstermeye müsaade etmemek benim görevimdir. Bu görevi hepimiz üstlenmeliyiz. Şunu belirtmeden geçmek istemiyorum: Pandemi, yaygın mücadele isteyen bir hastalığın sonuçları dışında, bütün toplumları, sosyal psikolojileri ve ekonomileri başta olmak üzere, birçok yönden sarstı. Bu dönemde, sağlık meslekleri grubu olarak, güçlenen, toplumların hayranlığını ve saygısını kazanan kesim bizler olduk. Saygınlık dayanışma içinde yükselir, bu saygınlığı yükseltelim. 14 Martta birkaç gün kaldı. 14 Mart Tıp Bayramı sizlerin de bayramıdır. Bayramlar, benimseyip kutlayana çoğaldıkça güzelleşir. Hepimizin bayramı şimdiden kutlu olsun. Mesleğinizde ve görev yaptığınız kurumda her birinize mutluluklar diliyorum. Selam ve sevgilerimle Aşağıdaki mail adresini doğrudan bana yazmanızı gerektirebilecek durumlar için oluşturdum. dr.fahrettinkoca.sahsen@gmail.com

Cemal Yılmaz/ SES İl Temsilcisi

Yazdığınız için çok teşekkür ederim ama çok geç kalmış bir mesaj

Sayın Bakanım,
Mektubunuz için teşekkür ederken çok ama çok geç kalmış bir mesaj.
Sorunları bildiğinizi yazıyorsunuz ama 20 yıldır tek başına iktidar olan siyasi temsilci olarak;
-başta sağlık ve sosyal hizmet emekçileri olmak üzere tüm kamu kurumlarında yasada belirtilmesine rağmen kreş talebini,
-aile sağlığı merkezi çalışanlarının en insani hakkı olan doğum,süt izni gibi izinlerinde maaş kesilmemesini,
-astsubaylara yıllar önce verilen ek gösterge hakkını vermeniz,
-tüm Sağlık mesleklerinin değerli olduğunu gösterir meslek yönetmeliğini(son çıkan yönetmelikte sağlık memurları yok sayılmış) çıkarmanız,
-sağlıkta uygulanabilir etkin şiddet yasasını çıkarmanız,
-insan hayatı ile uğraşan sağlık mesleğinde performans sistemini kaldırmanın,
-sevk sistemini hayata geçirmeniz,
-iş sağlığı ve güvenliği kapsamında tüm Sağlık Kurumlarında çalışma başlamanız,
-tehlikeli işlerden olan sağlık mesleği için geriye dönük fiili hizmet hakkı vermeniz,

-pandemi döneminde 3 ay değil süreç boyunca sağlık personeline seyyanen ödeme yapmanız,
-covid ve diğer bulaşıcı hastalıkları meslek hastalığı ve iş kazası kapsamında değerlendirmeniz
-halkımızın ücretsiz,nitelikli ulaşılabilir Sağlık hakkına erişimini ve ilaç temininde gerekli önlemleri almanız gerekirdi.
Sağlık ve Sosyal hizmet emekçileri ve halkımız bunları bekliyor.
Saygıyla iyi çalışmalar dilerim

Destek verin

daha güçlü olalım

5 aylık abone ücreti
50 lira

Atila Gösterişli
Halk Bankası
TR96 0001 2009 3270 0001 0245 56

Bülten sayfalarında yer almak isteyen parti, sendika ve stk'lar için aylık abone bedeli ise 100 TL'dir

GSM: 0532 476 28 01
atilla.gosterisli@hotmail.com